כן, סא כיון דלא ידע כלל שמשם מלאכם זו דחפצ שמוא

לגוסה וכדומה, ואיק גם זו דלא ידע מסמחע מלד מלאכת סיי כיסא דאסור מדרבטן, סייט דרבטן אמרו אף צלא מלאכם מסשבת סיי מלאכם דרבטן לעניון מלאכם שאייל לא מקרי מלאכת שבת, [ומסים נקסו בדברים מלאכם שבח ולא נקסו ממשכק, דמלד ממשכק סי מלאכם דאורייחא, כק שנירם יש כאן אלא דמיע בשנם כיון דלא ידע מסממע שנירם יש כאן אלא דמיע בשנם כיון דלא ידע מסממע מסשבת סוי מלאכם דרבטן, וממילא אף דסוא מסעסק סמי ממעם מלאכח מסטנת הוא דרנק] וצום שפיר כתצו דלאציי סכיל דממעסק סוי ככל מילי עצירם אלא דמקרי

שנגם מלאכם דכצכן, ודוק. דבר חדש דמים דמושעויכן מאשר מטא בה סכע לממעסקה, לא דמומעסק לא כעשים העבירה כלל וחלכתא, ועייי בלשיי כרישות שכק קשק אכל (דף ייט עראי של עראי) בוחפרי דמשוע דריי דדרים חכתי דבה קאי על מלוש ומתך ממוצר, וכי אולא מכל שלא אליצא זמו ממום דא"כ אב" וכצא דשליגי צכשכוון למשוך

ממשא ועל סידיעה, ועיין.

מצדו, דאם כואם עבדו שכולם לקלול מצואם ונפרא מיכם עוד לדיכא במס דקיים דמלוום על עציקם

אצל אם ממעקק סוי שגגת עבירה כיון דמכב ידע שמוא אצל אם ממעקק סוי שגנת עבירו דמא מלאכת מחשבת דצרינו וכיון דממעסק הוי שנגם עצירה יש צוה משום משום ממעפק כמ"ש המופי שנת (דף עצ) שסצאנו צממלת מקרי כיון דכטשה מחשבתו של שבד לקולרו אלא דשנחר ממחוצר וסעבד אמר שרולם לקלור זם החלוש וסרב דע בום שביחת עבדו דחה העבד אינו עושם מלאכם כיון שמוא מחוצר דאם ממעסק לא סוי מלאכם כלל לא שייך דמושב שמוא חלוש ואין כבו עובר משום שביתח עבדו, אלא דמקרי מבילם בשוגג, ואך בשוגג כסאי ממעשיקן אלא דמקרי שנהם בשוגג, ואך בשוגג כסאי ממששיקן

מיל דמשים כקיע בסוגיין מטעם מלאכם מסשבם מצח שמור, סיינו לומר דאם הכשילה מחיקו היי בעצח סייכו דייהל מה דאמריכן לעכין כזקון חייצ לעכין אקורה אבל מה דממעשייכן מטעם דמלאכת מחשבת אקרה חורה היכא דליכא מלאכת מחשבת אינו בכלל מלאכה ולא כעשה העצירה כלל.

לקח לו משלון דמשמע דמרין מיכוך לגד הוא. ולבריש הב"ש אהיע (פי קריה), דאם הביא ב"ש קודם

בדמוכיימה מיישיכן שמה כשכו, והיים היך שייך צום דהציו מדאורייםא מייב, ואף דבדקו ולא מביא בי שעכום מא

שבוא בן יינ שנים ויום אחד, לא האלי קנון דוקא אמאי קנון דוקא אמא שבואי דייג שנים ויום אחד, לא הצכחי דייא

ליהו כווכם הכאים שסבים המגיים (פי, תכפיע מקיד), ומיש שם העעם דבידו לאכול כדי שביעה וולד שלא אכל כס כיום זכו איכו מים, דמיית בכ שיובא נופיל. נוסך אנו יאכל, ויכול לכוליא לבני שיובא דאוריישא וכפיל. אני דיכו כווכם הכאים שפניא המניא (פי, שפשיע

לים לכסכו, דאם השומא לא כשכו, צודאי שעדום גמוכות לא היו טסכים, איכ יייל דמיירי צכהייג דעדיין ודאי

שכיו עוד עומדים ב"ש הסמה ולא כמלאו צו אחכות דצום

נולווו ואיצלו מסום להסטב מונו אלא דכבר ילא זהו מסךי גיו חוצא מכול להוליא אחרים, אצל צהמי"ז דכל און שלא

שיכול לסוליא למי שאכל כדי שביעם, דאף דאים דומם מהאם לעוכ"ד דוסו סעעם ליסוד סדין דגדול שאכל כזים

לשושר וכדומה דילא מוליא, דהתם המיוצ מועל עליו מלד

לאמול כדי שביעה, משום הכי המעים דמית מקרי בכ אכל לא נוקרי בר מיובא דאיכי ממויצ לצא לידי מיוב,

מיוצא כיון דצידו לאכול כדי עציעה ולהתחיצ צבהמ"ז

מלאום שכיו דהם שומא בעלמא ואמר מלאום

שנשיקו, לא נעשם המלאכה ולא מקרי ח"מ שוגדן, אבל שנשיקו, לא נעשה המלאכה ולא מקרי ח"מ שוגדן, אבל ומי יודע שבאצן במיקו אז מיחה כקכאם מלאכה ואם מיי חייצ לשלם סכוק ופעור משום שבתי, דלה אמריכן ציי חייצי מיסום בווגון אבל שמם כיון דלא לע מכאבן מצח, לא כעשה כלל מלאכם שבח, אלא דאנו אחרו ביי קלב"ע כדין מייצי מימום שונגין כיון דלא סימס מלאכת מודיעים אוסו מסאבן בסיקו ולא אסכו בו אז סיו בכלל

כשרו אבל בביעול מלום בשב ואל מעשם לא חישיכן לכשרו, לעכין אכילה ציים כמו שכתב המג"א בהא חישיכן לשמא יש לווור דדוקא סיכא דאיכא משש דעוצר צידים על דאין מקידושין מלין מעשם צידיי איסור להכשא לאחר וכן דאורייתא כגון שקדש אשה דאם נמזיקו לקען וכימא

ול"ע לדינה:

dal oug. a

יכול להוליא לגדול שהתשלל שמחייב קידוש מדכבק מזה כראם צכוכ דקמן שסתפלל וילא ידי קידוש דאוכייתא ודברי חוקי הכ"ל לע"ג.

ולא מקרי הקטן די דרבקי וכריל. וראיתי שוד להגאון דגול מכצבה בסיי הפיל דילא לדון וחיוצא דאורייסא, דסא דילא מוליא הוא מעעם עלצוח, לאשם דלא המשללה, דהוא ממויצ דכבכן ולא משיק לה וכשים איכן בכלל ערבות כמים סכאים בככות, אלא בדבר חדש, דחיש שכבר התפלל אייי לסוליח

פוס דעלוון איכן ערבים, עיש, ולדבריו אשם שלאם ידי קידוש איכה יכולה להאלא לאשכות שלא ילאו. ולא כיאה כן דאין חילוק כלל צין איש לאשה לעיין דיותמשק דאשער דערצום דאנטים גם על הנטים, כק

ורי ווהאיא אומה, ושא אם כשים מחויצוש בבהניץ אראורייתא אום משני שאכל כזיש, שא שאא מיצא דרבנן ומית היום לגבי אשה אתריכן ילא מוליא, וחוסק לומר דהיא דכרייכו רסמא משוע דאם סיי שמשון בן שעם אוכל כזים מדין דחם ילחם וולים, והכי גבי יכחי וולכם ווולכםח ערצות, ולא מליט בשום דוכחא דבאשם לא יהיה לא אכלה כדי עציעה [אלח שנאמר כפי פלד דאים ערב על חשה, ואיים נסשע על כל סנים ספיקתו צום הסכע].

אינט מרבים על מלוה דבהמיז, אבל במלוה דכתים חייבות לי כאיי ברוכם לום דאם כשכש כחונש הכאיש משחור, דשמוא דאשה אינה מוליאה היכא החיים לפי כלד דכשים איכן מיצות צבסמ"ז מדאוכייתא נותי בנותחייב גיים בחלים זו, משים אף שסוא כבר ילא היותי בנותחייב גיים בחלים זו, משים אף שסוא כבר ילא וגין אינו מסוייב במלוס זו בעלמוסו, דערבות כק אלא מרחה לעב"ד דכווכת הכחים לחלק בין ילח מוליח . הונה בכלל עכבות, ושיק בהו ג"כ דיכא דיכא מוליא.

ושום דאין עכבוח בכשים, יקשה הא מבואר במגילה (דף

לאוכיו לא לא לאי לסוליא אמרים צמגילם דסוא מקרי אינו בין אכשים לכשים, אלא דמעיקר דצמלוה שאים בר חיבא דאין ספרש בין אכשים לכשים, אמיכ בדצריכו דאין הפכש ליחא לחירולא דסראיש, דהא מיירי צאכשים, אע״כ כדצריני במקיעת שוער, וצום יקשם דמ"ש מדין ילא מוליא דצוט בשיע סימן מקסיע) וסייכו ג"כ כיון דמוא איכו ממוייצ מקיעת שושל דמלש האדצל ואינו שומע אייי לסוליא אחלים משריב בדצר כיון דאיי לסטמיע לאוכיו, וסכי קיייל גצי ייט עיב) דמכם ממדצכ ואים שומע למייד דאם לא השמינו

ואכלח ושבעת סיי כאוי להוליא לגדול שאכל כדי שציעם, ואינו וושכנ צום כק מסכון דקשנות דמגבלא בעלווו לאי

מאכל מוא יצכך, א"כ גם בקנון שאכל כוית דשייך ביי דצעי שיאכל כזים ווכם האסמכתא דואכלת ושצעת מי נככם סולום וודיכא אף צלא אכל כלל יכול לסוליא, אלא שאכל כזים יכול לסוליא לגדול שאכל כדי שניעה, דסוא בדבריםם מגילם (דף יים מיצ), וקשם לי, סא חזכן דגדול

שאכל כזים, ולא מקרי בי דרצק דמם שאינו מחיצ עתם

צר מיוצא דמלום כלל, ואים מחילא יכול לסוליא לגדול

אכל כדי שניעם דסקמן חכי דרבכן וסגדול חד דרבכן, עיי

כלל, אין צמלום זו דין ערצום כלל.

ונכסיג דעקק צחתיכם זו דסוי מלחכת מספצת דכעשים וחיי איפור כיון דמשנגם צמחיכם זו חייצ, וכן צשנם ממרטים מכמדרון (דף סייב נריב) דלריי לא דרשיכן צה שלע לווחעסק לקסצל שחוא היחד

קמני לק במעלם מקדש, דליכא מטאח קבוע, משום דסוי ממעקק, ודוק.

ממעסק, דהא במלבים ועריות חייב מעעם דכהנה, לאם ממאם, ממילא בהעלם קודש חייב העאת דלא תעור מדין

ווותר משום כבוד הבכיות, אלא מייבה שורה קרבן עליו. איסור דאורייתא, אלא דלא מייבה שורה קרבן עליו. אכנם יש לדמום, דכלאים דהאיפור הנאם מינום הוי

לאיי שצבגדו כלאים, הוי מחעסק וליכא איקור דאורייתא כואשו לכיך להגיד לו אשילו בשוק לשושמו, ואמאי הא כיון ומפקיכן (וכ"ס בש"ע) דאם סוא איי שיש כלאים ואמכ רושבתי להציח כחי מוום דחמרים צכבות (דף כי)

כמו מלצים ועריום דמחעקק חייצ, אך מ"מ

צחוץ ושחם בחותם קדשים אחר צחון חייב, אצל בשנם צכס"ג צעלמח חייב, דחם נחכרון לשחוע בחמת קדשים זו

דפעור, ואם כמכוין לממוך ממוצר זם ומתך ממוצר אחר ראם סבר צהמה זו מולין והימה קדשים ושמעה צמוץ מחוצר מקרי נעשם מחשבתו, אלא דפעור מעעם אחר דצנמכוין למפוך מלוש סיינו שביה סצור דהוא מלוש והיה

מקכא דאשר מעא צה שלע לממעקק, חהו צכל אפורים

כלל גדול [דף מיב] ד"ם כמכוון וכוי ומולים דבריםם

ממשבת לפלה סוגל (דף כ"ו ע"ב) אור כבה הימה אבן מוכחה בחיקו וכוי לעניין שבת מלאכת מחשבת אפים מוכה, וקשיא לי הא בחוץ, בשבת שכק

שאילסו מי שאיכו יודע שזהו מלאכת איקור

7,

מחוייבים להשלישו.

להרב רבי אברהם ניי בק"ק מעזרישש

סמיקר כ"ל כמ"ם.

קרש לא קמני עלה כאיא ושי ואיט חייב על העלם קודש בדקסני בסשא גבי מקדש וסייט דבעי לומד דאיט חייב כלל, ובאכל קודש אדכבא לריא דסיל דקרא כק בסעלם

תייכי בסעלם עומאם ומלד חיוב סעאם ממילא סטור משום אוריע העלם מקדש שעור לגמרי דהקרא דעולה רוכד ייל דעולה ויוכד חייב, היים מיושב קושים החוםי דשחיר

ממעקק, ומדוקדק סימב לישנא דמתני דברישא

סמוליא כלאים צצגדו שועטו אשיטי צעוק

קצועה מיעעה הכתוב דאשר חמא גם סרע למחעקק, אבל לעכין עולה חורד ליכא קרא, ובסרע למ"ש דמחעקק מקרי שגנת עבירה אלא דלא חויביה רחונה מעאת ואיכ

כלל דממן בבימו וכדמק למלק צין עבירה שיש בה מעשה המוסקים דהוי שגגם עבירה, הא הוא מחעסק דלא ידע

לאין צה מעשה.

מיל) מקשם צלא ידע שממן צצימו אמאי נקמו יראותי לידידי צעל חוות דעת בספרו מקור חיים (צקיי

ילענ"ר שיקר דממשקק מקרי ג"כ מצירם, אלא דלא

מייצה התורה מעאם עליו.

סבר שהבהמה מליןושמעה במון, ול"ל דוקא לענין חעאת דקבר שהוא בית דעלמה אמאי חייב, הא הוי מתעקק כמו שעלם קדש, וסייכו דלכאורה קשם בהעלם מקדש דסיינו

שכק ידישום הטומאה (דף ייע) דייה הכי

יבדרוא עניכל למכמי בישוב קושים סמום' שבועום

דסמור גם בשאר אפורים, סיינו גם ממעאת, אבל מיימ

מקרי מלאכם, והיי שגגם מלאכם צלא חיוב מעאת והיי

שמור מלשלם הכזק, דהוי חייצי מיתוח שוגגין ודוק.

נישולי המטחע

בותם מצדו:

שאלח הומסבים, במי שאין ידו משגם לקנות מחים ולולצ או קוכם, וכן מי שאין ידו משגם לקנות מוחם לירורי הרם רבי ראובן ניי אב״ר דכן״לן טיאק: S S S

לפתמו ולולב ללאת בו, הי מכייהו קדים.

דרבכן, ובסשומו ממוה איך שייך דיאסכו מזיל ממעסק

דלאציי דגזר גדרם לגדרם סים ניחא דמתעסק סוא עכים ישכח וילא) אליצא דכצא וכוי מצואר מדצריהם יבוד מוצן לי דצלי מוסי פ"ק דשנת (דף ייל ד"ם שמל

הא לא דע שעושה כן ולאיזה ענין יאקרו הכווים לעשות

מחשבח, דאסילו בעלמא סמור מעעם מחעקק.

בכסילם האבן, מ"מ הא ל"ל לעעמה דמלאכת

ואים ווחויצם בדבר אף דהדין אם ילא מוליא, היים

דצאמת ג"כ לא כעשית מחשבתו דהא לא כלה כלל

כלל מלאכם, בלא שעמא דמלאכת מחשבת שעור דלא סכח דסים סאגן צמיקו ולא ידע מום דחשב דאינו עושם סמור דלא כמשם מסשבתו שלא כלה לחתוך זם ע"ש, א"כ

גרע מקסבר שהוא מלוש ונמלא מחובר.